

PRIMAVERA DEL 87

Jo mai arribo tard ni que sigui diumenge. Mons pares m'han pujat així. He quedat amb el Manel que el passaré a buscar per casa seva i anirem junts al partit de bàsquet. Juguem a Sarrià contra els Salesians. Quina ràbia que fan amb les equipacions sempre noves!

Al nostre equip portem les mateixes samarretes de tota la vida. Segurament, fa anys quan eren noves, devien ser d'un groc brillant, però ara mateix son d'un color entre groc "pollet" i blanc esgrogueït.

Els pantalons haurien de ser blau marí, però com que el club no ens en dona, cada jugador porta el que pot. Entre tots hem aconseguit tot un degradat de blaus, ni un d'igual!

El partit comença a les nou. Hauríem de ser-hi mitja hora abans a la pista, canviats i a punt de jugar, sinó en Marc, el nostre entrenador, s'enfadarà. Deu tenir uns vint anys, és molt bon paio, ens ajuda tant com pot, però té molt de caràcter i, a més a més, als que arriben tard els fa jugar poc.

Passar per casa del Manel no és que em vingui de pas, he de pujar tota la Ronda de Sant Antoni amunt, però és el meu millor amic i el trajecte als partits és infinitament més divertit si vaig amb ell.

Puntualment, a tres quarts de vuit premo el botó del 6è pis del porter automàtic. Res. Dos minuts d'espera i torno a trucar. Res. Un minut i tornem-hi. Res. Quan ja deu fer ben bé deu minuts de picar i picar, la porta fa un brunzit i s'obre, per fi!

És d'hora i fa fresca, així que entro a dins l'escala a esperar... Coi de Manel! Ahir va quedar clar que quedàvem a tres quarts i no hi ha manera, és un carallot! Però què vols, d'amics com el Manel n'hi ha pocs.

S'obre la porta de l'ascensor, però en lloc del Manel surt son pare, en batí i sabatilles. Quina pinta! Tot i que ens coneixem, passa de pressa, i gairebé sense mirar-me, aixeca les dues celles, em fa un grunyit estrany i surt al carrer.

De seguida apareix en Manel per l'escala rient per sota el nas.

- Mon pare ha sortit al balcó a veure qui trucava i se li ha caigut la dentadura postissa!

Quan ens creuem amb ell al sortir no podem evitar una rialla, a la que son pare respon ensenyant-nos amb un gran somriure les dents acabades de posar.

- Va! espavila – dic empenyent al Manel per l'esquena – que farem tard!
- Traaaaaanquiiii! No començaran sense el millor base i el millor pivot de l'equip, no?
- No se, no se... El Marc és molt així, ja saps que si s'empenya ens té escalfant banqueta tot el partit.
- Òndia! Mira!

En Manel amb uns ulls com a taronges s'acota i agafa un bitllet de cinc mil pessetes, ben plegadet, tot nou i lluent.

- Ara sí que estem forrats, nen!
- Ai mare! A veure? Son de debò?
- Tenim pasta per les màquines fins que ens jubilem, tu!
- I per un esmorzar del quinze a la granja!
- Calla! I si després del partit anem al mercat de Sant Antoni? Podem comprar una pila de còmics!
- Bona aquesta! I a veure si trobo el cromo del Lineker, que és l'únic que em falta del Barça.

De cop i volta el partit passa a segon pla, tot son propostes i idees, fins que arribant a la parada d'Aribau veiem que el 66 s'acosta i hem d'arrencar a córrer per agafar-lo que els diumenges en passen pocs.

- Homeeeee, si els nostres Norris i Solozábal han decidit venir! Gràcies nois! – fa el Marc, sorneguer, picant-se el rellotge amb l'índex –. Vaaa! Brillo, brillo! Al vestidor, que els altres ja hi son!

M'agradaria explicar que el partit va ser una meravella i que vam guanyar sobrats, que els "samarretes velles" van derrotar els "senyorets" de Sarrià, però no. Va ser un partit intens i competitiu, però els meus sis punts i els quatre del Manel van ser insuficients.

- Has vist el dotze? – es queixa el Manel –. Aquell paio no te quinze anys com naltros, si tenia barba i tot!
- I el vuit? – li responc entre indignat i trist –. Si devia fer més de dos metres, l'animal.
- Vinga nois, ben jugat! – diu en Marc tot picant de mans –. Hem donat la cara... Ei! Que ells eren molt bons!

En Marc sempre està pendent dels ànims de tothom. No només mira com juguem i prepara les tàctiques, s'amoïna, sobretot, per com ens va la vida, els estudis... Diu que si no estem bé a fora, no estarem bé a dins la pista, és com si fos el nostre germà gran.

- Dimarts recordeu que tenim entrenament a les sis, com sempre... Ep! I no feu tard! – diu tot fent una mirada directa al Manel, missatge enviat.

Un cop passat el disgust recuperem el somriure, tot fent bromes amb els companys, recordant els bons moments del partit. Sempre n'hi ha de bons moments, una passada especial, un rebot lluitat, una cistella apurada... als quinze anys tot és fàcil i divertit.

- Que? Cap al mercat? – em proposa en Manel picant l'ullet.
- I Tant! – li responc tot embotint la roba bruta i les bames a la bossa d'esport –. Som-hi!
- Tens targeta del bus? He picat l'últim viatge venint.
- Quin morro! El proper dia pagues tu!
- Garrepa! Si tenim cinc mil peles a la butxaca!
- No per gaire temps! – dic amb un somriure.

El diumenge va acabar amb sis còmics de "Los 4 Fantásticos", tres de "La Patrulla X", la col·lecció de futbol del 1987/1988 acabada, una tarda al cine de reestrena a veure un altre cop "La guerra de las galaxias" i una ratxa de deu partides als "marcianitos" de la plaça Universitat. Vida de rics!

Quina nit!

Tot va començar dijous, al bar de la Universitat. La Ruth em va dir que dissabte volia anar a sopar amb la colla per celebrar el seu aniversari. No em vaig fer pregar, vaig intentar dissimular la meua il·lusió, però crec que la brillantor dels meus ulls em va delatar. Vaig acceptar encantadíssim.

Des del primer dia de curs, que estic boig per ella. Una noia de fora de Barcelona, guapa, encantadora i tenim tant en comú! Pot ser que dissabte sigui el dia que finalment em llenci?

Dissabte tarda, dutxa i maquineta d'afaitar. Texans nets i camisa nova de quadres. Com que li agrada molt llegir, li regalaré un llibre, "El Hòbbit", m'han dit que està molt bé... No sé del tot de què va, és d'aventures i fantasia, de l'edat mitjana, crec, espero que li agradi.

Com que a la cartera només tinc unes cinc-centes pessetes, li he de demanar al pare que em doni diners per si de cas. Tot el que guanyo amb les feinetes d'estiu i caps de setmana ho dono a casa, així que qui gestiona els calers es ell.

- Noi! Sí que vas arreglat! – em diu amb un somriure mig burleta –. Això deu anar de debò!
- És un sopar d'aniversari amb els de la classe, res més! No et facis pel-lícules...
- Si? Segur que també hi serà la... Rosa?... No! Ruth, això... Oi que també hi serà, la Ruth? – Com ho sap? No m'ho crec!
- No ho sé – intento dissimular – serem gairebé tota la classe.
- Au, té – em diu donant-me un bitllet discretament – però no t'ho gastis tot.
- Gràcies! – Petó a la galta i cap al carrer amb la vergonya pintada a la cara.

A les deu al Xaica, al carrer Jovellanos. Per a grups joves amb pressupost "moderat" és perfecte, amanida, pa amb tomàquet i vi de garrafa a granel.

El sopar és un no parar, amb la colla ens ho passem molt bé. Les rialles i històries s'encadenen una darrera l'altre mentre el vi va fent el seu camí amunt i avall, tampoc tenim pressa.

Entre una cosa i l'altra, l'obertura de regals i amb el pastís d'aniversari liquidat, se'ns fan quarts d'una. Els mes "responsables" ja pleguen i se'n van cap a casa, i el grup d'irreductibles comencem la ruta pel gòtic. Passem per l'Agüelo, l'Ovella negra, la Musiqueta... Les gerres de cervesa van caient amb algunes braves entremig per anar aguantant.

Les tasques del gòtic tenen aquell encant de les coses velles però autèntiques. Taules grans de fusta vella poc tractada que a mesura que va passant la nit es tornen cada cop més enganxifoses. Al voltant, banquetes i tamborets de diferents mides i formes sense cap ordre aparent. Les parets plenes de fotos i andròmines sense solta ni volta. Per arrodonir-ho, quatre làmpades mal contades que no fan gairebé llum, creen ambients ombrívols on sembla que el temps s'hagi aturat fa cent anys.

Compartim taula i nit amb altres grups de gent que no coneixem de res, però amb qui ens agermanem al so dels Toreros Muertos amb la seva "Agüita amarilla", de la Dharma amb "La presó del rei de França", de Loquillo amb el "Cadillac solitario", dels Rebeldes amb "Mediterraneo"...

Son les 5 i ja no queden més bars per tancar, així que acabem, com sempre, al bar El Sol de la plaça Castella. El Màrius, com a clients habituals que som, ens deixa fer l'última i per fi s'acosta el moment que he estat esperant. M'oferiré a la Ruth per acompanyar-la a casa i pel camí li diré...

- Anem a l'after de la plaça Goya que acaba d'obrir? – proposa de cop i volta la Ruth aixafant-me el pla.
- M'apunto! – responc immediatament.
- I jo! Si home, jo també! Som-hi! – l'Antonio, la Natàlia i el Jordi també s'hi apunten. Bé, el meu pla té un petit retard, però no passa res...

Però sí que passa. El porter del local em mira amb mala cara i m'aparta de la porta per no fer cua. Els altres ja son a dins, però no trobo els diners que m'ha donat el pare. M'he gastat els meus fons propis i no em queda ni un duro... bé, de fet sí, em queden les peles del "per si de cas"... On son??!

El vi i la cervesa fan el seu efecte i tinc el cap com un bombo, no m'ho puc creure! He perdut els diners! Regiro les butxaques, refaig el camí tres vegades, miro per racons i raconets. Res. El Màrius, que ja ha netejat el bar i està baixant la persiana, em deixa entrar i fins i tot m'ajuda a mirar per tot arreu. Ni rastre.

La penya ja és dins i veig clar que no podré entrar. Adéu, Ruth! El meu pla ha fracassat! Hauré de tornar-ho a provar un altre dia. Sort que encara queda curs.

Derrotat, em quedo assegut a un banc de la plaça Universitat fins que em passa el mal de cap i l'emprenyamenta d'haver perdut el bitllet de cinc mil pessetes.

Ja és gairebé l'hora. Vaig a agafar el 66, que a dos quarts de nou he de ser a Sarrià abans de que arribin els nois del meu equip. Avui tenim partit. No em paguen gaire, però tenen tanta il·lusió i me'ls sento tan meus, que els entrenaria de franc.

Antoni Dea